

Zdaj vzame Mihec zlatnik iz žepa ter vse natanko izpové, kako je prišel v sobo in vzel zlat denar, ki je bil na mizi. Dalje tudi pové, da mu vest ne dá mirú ni pokoja, dokler se ne iznebi ukradenega noveca.

„Ta novec je bil baš tebi namenjen — reče gospod — zatorej obdrži ga, ker je tvoj! . . . Kar se pa tiče tvojega prestopka, oproščeno ti je od moje strani vse, samó toliko glej, da se v prihodnje bolje čuvaš. Kadar zopet padeš v kako skušnjavo, spomni se na Bogá, ki vse vidi in vse vé, ter poslušaj svojo vest, ki je glas božji. Rad ti oprostím, ker si me oprostbe prosil, in ker vem, da je oprostiti lepo, a še mnogo lepše je: prositi oprostbe.“

Mihec poljubi gospodu roko in vzame zlatnik, ki mu ga je gospod podaril. Zdaj mu je bilo vse drugače pri srci, zdaj ga ni več težil zlat novec, ker mu ga je radovoljno dal óni, čegar je bil.

Od sih dob je bil Mihec še bolj utrjen v svojem poštenji ter ni nikoli več stopil s pravega pota. Bog mu je dal srečo, ker se je varoval vsake, tudi najmanjše skušnjave v greh, ter je zvesto izpolnoval zapovedi božje.

Takó tudi vi, otroci! Poslušajte glas svoje vesti in izpolnujte zapovedi božje, pa se vam ni treba bati, da bi kdaj prišli s pravega in poštenega pota, ki vas pelje do časne in večne sreče.

(Po „Golubu“ prevedel Iv. T.)

Narodne basni.

(Zapisal v Podzemlji Janko Barlé.)

Lisica in petelin.

otovala sta po svetu petelin in lisica. Lisica je vprašala petelina, koliko umétnosti umé. „Samó dve,“ odgovoril je petelin, „jedno gori, drugo doli!“ — „Si pač siromak,“ dejala je lisica, „ti umeješ samo dve umetnosti, a jaz jih umejem devet.“ — Komaj je lisica to izpregovorila, začulo se je lajanje psov. Petelin hitro vzleti na visoko drevó, a lisica vtakne glavo v luknjo, telesa pa ne more, ker je bila luknja premajhena in tesna. Psi pridejo, lisico zgrabijo in jo raztrgajo. — „Kaj ti je pomagalo devet tvojih umétnosti,“ mislil si je petelin, — „jaz umejem samó dve, pa sem ostal živ, a ti si poginila tako žalostno.“

Vrabeč in burja.

Kregala sta se vrabeč in burja, kateri je močnejši. Burja je vrabcu govorila: „Takój se bodeš stegnil, če le malo popiham.“ — „Ne bodem se nè,“ rekel je vrabeč, „če pihaš tudi tri dni.“ Burja začne pihati in bučati. Dolgo je vrabeč njeno siló in mraz prenašal, a naposled je vender le onemagal in vže peroti raztezal, ker je bil vže preslab, da bi sedel na vejici. Burja ga vpraša: „Zakaj raztezaš peroti?“ — „Prevroče mi je. Pihaj, le pihaj, vidiš, da mi ne moreš do živega.“ Ko jej je to povedal, prestala je burja pihati, a zvití vrabeč se je na solnci pogrel in zopet okreval.

